

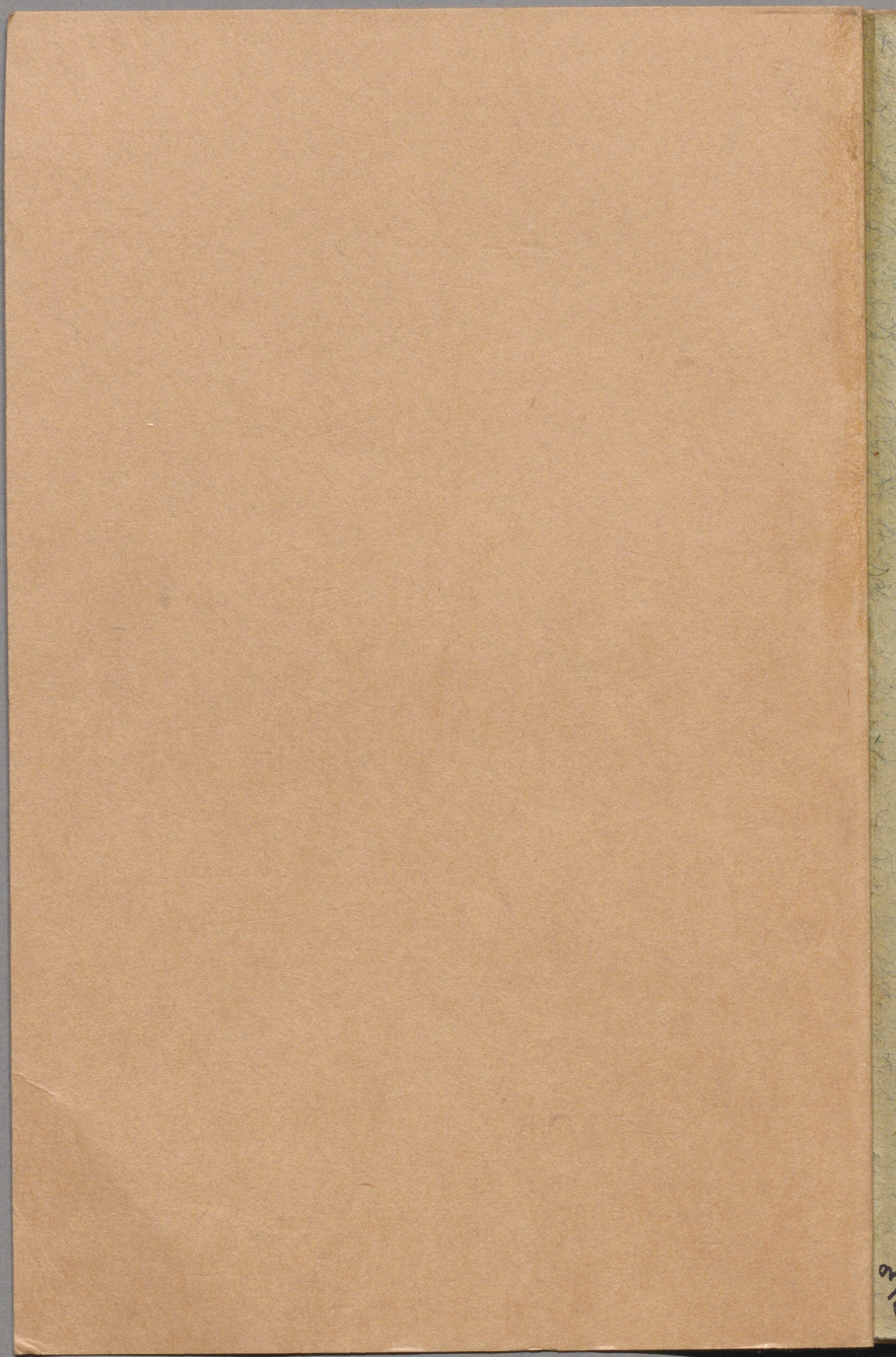
Ingen plåga skall nalkas ditt tjäll : anteckningar

Redin, K. J.

NBR Signum saknas

HELV. K. 311

Maria Thamm

Herren
din
Läkare

"Ingen plåga
shall nålhas ditt tjäll."

DAV. PS. 91: 10.

Preis 25 öre.

21
902.

1891

"Ingen blösa
skall råkias ditt tjäll."

Andra kända och föräntade upplägg

ANVÄND
DET SÄKRASTE LÄKEMEDLET:
TRONS BÖN
I JESU NAMN!

*Och trons bön skall rädda den sjuke,
och Herren skall återställa honom; äfven
om han har begått synder, varder det
honom förlåtet. Bekänn den därför för
hvarandra edra öfverträdelse och bedjen
för hvarandra, på det I mån varda helade.
Jk. 5: 14, 15.*

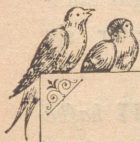

STOCKHOLM
C. A. ÅLANDER'S BOKTRYCKERI
1891

I Jesu namn.

Vi vilja med några ur den heliga skrift samman-
dragna ord öfvertyga oss om, huru stora, säkra och väl-
görande löften vi hafva af Herren vår Gud såsom läkare,
på det vi ej må fäktas, såsom de der fäktas i vädret. Vi
säga: »**Det säkraste läkemedlet**». Vi veta, att det är
Herren, som är »läkaren», och »trons bön» är »medlet»,
nu fatta vi, hvaruti säkerheten ligger. Ega vi ej trons
bön, stå vi der utan seger. Huru skola vi få trons bön?
Af de heliga skrifterna, ty vi läsa: »Höra de icke Moses
och profeterna, så skola de icke heller tro, om någon upp-
stode från de döda» (L. 16: 31), d. ä. du måste tro, att
Jesus Kristus är den samme i går och i dag och i all evig-
het. Eb. 13: 8. Och si, jag är med eder alla dagar
intill världens ände. Mt. 28. Jag är A och O, den
förste och den siste, begynnelsen och änden. — Före mig
är ingen Gud gjord, och efter mig varder ingen. Jag
är Herren, och utan mig är ingen frälsare. Es. 43: 10, 11.
Jag, Herren, är din läkare. 2 M. 15: 26. Frukta icke,
ty jag är med dig! Sök icke hjälp hos andra, ty jag
är din Gud! Jag stärker dig och hjälper dig och stöd-
jer dig med min rättfärdighets högra hand. Es. 41.
Dessa med flere skriftens ord måste vi tro vara för oss
tillgängliga, om vi skola kunna bedja trons bön; vi må-
ste tro, att Herren är en oföränderlig Gud, och att Han
har gifvit alla bibelns löften och grundlagat, på det vi
må veta, hvar vår hjälp är.

UTGIFVAREN.

Vilkor och löftesord samt vittnesbörd ur Gamla Testamentet om helbregdagörelsen.

Si, en engel vill jag sända framför dig, som skall bevara dig på vägen och föra dig till den ort, hvilken jag har beredt. Tag dig lillvara för hans ansigte och för hans röst! Sätt dig icke upp emot honom! ty han skall icke förlåta edra öfverträdelse, och mitt namn är i honom. 2 M. 23: 20, 21.

*Om du troget hörsammar Herrens, din Guds, röst och gör hvad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon af alla de plågor, hvilka jag lade på Egyptierna, ty jag, **Herren, är din läkare.** 2 M. 15: 26.*

Och Herren skall afvända alla sjukdomar ifrån dig, och ingen af Egyptens alla elakartade smittor, hvilka du väl känner, skall han lägga på dig, men låta dem träffa alla dem, som hata dig. 5 M. 7: 15.

Då Mirjam talade afundsamt om Moses, Guds

tjenare, agade Herren henne med spetälska. Då ropade Moses till Herren och sade: »O Gud, gör henne helbregda!» Och Mirjam blef instängd i sju dagar utanför lägret. (Mirjam blef således återsteld efter sju dagar.) 4 M. 12.

Och folket gick till Moses och sade: »Vi hafva syndat, att vi talat emot Herren och emot dig. Bed till Herren för oss, att han afvänder dessa ormar ifrån oss!» Och Moses bad för folket. Och Herren sade till Moses: »Gör dig en orm och sätt upp honom på en stång, så skall hvar och en, som har blifvit stungen och ser på honom, blifva vid lif.» Och Moses lät göra en orm af koppar och uppsatte den på en stång; och om en orm hade stungit någon, och han blickade upp mot kopparormen, så blef han vid lif. 4 M. 21: 7—9.

Såsom Herren hade budit Moses, så gjorde han i allo. 2 M. 40: 16.

Härhöfvitsmannen Naaman tillsades af Elisa: »Gack och två dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött blifva dig återsteldt, och du skall varda ren.» Och hans kött vardt friskt såsom en ung gosses kött, och han vardt ren. 2 Kon. 5. (Hörsamhet till fullbordan af profetens ord halv mannen.)

Och Elia, Tisbiten, en utaf de till Gilead inflyttade främlingarne, ropade till Herren för enkans i Zarpas son, som var död, och han räckte sig ut öfver pilten tre gånger och ropade till Herren och sade: »Herre, min Gud, låt denna piltens själ komma tillbaka i honom!» — Och

piltens själ kom tillbaka i honom, och han fick lif. 1 Kon. 17.

När *Sunemitiska kvinnans son var död, gick Elisa in i rummet, der pilten låg död, stängde igen dörren om sig och pilten och bad till Herren. Och han steg upp och lade sig öfver pilten och lade sin mun på piltens mun och sina ögon på piltens ögon och sina händer på piltens händer och lutade sig så öfver honom, och piltens kropp vardt varm. Och han gick åter ett slag af och an i huset och steg så upp och lutade sig öfver honom. Och pilten nös sju gånger, och pilten slog upp sina ögon.* 2 Kon. 4.

Då *Jerobeam räckte ut sin hand för att taga fast Herrens profet, vissnade handen. Och Jerobeam sade: »Bed Herren, din Gud, och bönfall för mig, att min hand blir återställd!» Och Gudsmannen bad till Herren, och konungens hand vardt honom återställd såsom tillförene.* 1 Kon. 13.

Och då *konung Ahasja föll genom gallret i sin sal i Samaria och vardt sjuk, sade han: »Gån och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron, om jag skall vederfås af denna sjukdom!» Och Herrens engel sade till Elia, Tisbiten: »Statt upp och gick emot konungens i Samaria sändebud och säg till dem: Är då ingen Gud i Israel, allt I behöfven gå och fråga en afgud? Derföre så säger Herren: Du skall icke komma utur den säng, der du nu ligger, ty du skall döden dö.» — Och han blef död, efter Herrens ord, hvilket Elia hade talat.* 2 Kon. 1.

Och *konung Asa vardt sjuk i sina fötter, — och*

fastän hans sjukdom tog till, sökte han dock icke i sin sjukdom Herren, utan läkare. Och Asa blef död. 2 Krö. 16. — Se här följderna af att ej söka Herren.

Konung Hiskia hade en dödlig sjukdom och Herren sade till honom: »Du måste dö.» Trots Herren hade sagt detta, bad han till Herren och sade: »**Ack, Herre . . .**» Och Hiskia grät häftigt. — Och Herren sade genom Esaias: »Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar. Si, jag vill göra dig helbregda. På tredje dagen härefter skall du gå upp i Herrens hus . . . och du får lefva i femton år till.» — Hiskia^e vardt ej genast frisk och sade: »Hvad får jag för tecken, att Herren vill göra mig helbregda?» 2 Kon. 20.

Psalmisten säger: »Herre, min Gud, jag ropade till dig, och du gjorde mig helbregda.» Ps. 30. Genom det ord han utsände gjorde han dem helbregda och räddade dem från deras grafvar. Ps. 107.

Dessa med flera ord vittna klart om, att Herren Gud var en säker läkare och en bönhörande Gud, äfven då det gälde lekamlig hälsa, och att han framträder med samma kraft uti det Nya Testamentets tid, synes af många ställen. Vi veta, att han uppenbarade sig uti människoskepnad med namnet Jesus, på det vi ännu säkrare skulle få se hans omsorg och något fatta och begripa Gud, himlarnas och jordens Skapare. »Ingen har någonsin sett Gud, den enfödde Sonen, som är i Fadrens sköte, Han har uppenbarat honom.» Jh. 1: 18.

* * *

Vittnesbörd ur Nya Testamentet om helbregdagörelsen.

Och Jesus gick omkring i hela Galileen och lärde i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade all slags sjukdom och all slags bräcklighet ibland folket — besatta och månadsrasande och lama, och han botade dem. Mt. 4: 23, 24.

Och allt folket sökte att få röra vid honom, ty kraft utgick från honom, och han helade alla. L. 6: 19.

Till Jesus kom mycket folk, som hade med sig halta, blinda, döfstumma, lytta och många andra och kastade dem för Jesu fötter (odeladt lemnande dem till Jesus), och han botade dem; så att folket förundrade sig, när de sågo döfstumma talande, lytta färdiga, halta gående och de blinda seende, och de prisade Israels Gud. Mt. 15.

En konungsman sade till Jesus: »Herre, kom ned, förr än mitt barn dör.» Jesus sade till honom: »Gå, din son lefver.» Och mannen trodde det ordet, som Jesus hade sagt till honom, och gick. — Och konungsmannens tjenare mötte honom och berättade: »i går på sjunde timman öfvergaf febern honom»; då förstod fadren, att det var samma timme som Jesus sade: »din son lefver». Jh. 4.

När Jesus kom in i synagogföreståndarens hus, tog han flickan, som död var, vid handen, och flickan stod upp. Mt. 9.

När Jesus gick derifrån, följde honom två blinda, som ropade och sade: »O, Davids son, förbarma dig öfver oss!» Och när Jesus kom in i huset (när Jesus får blifva känd och omfattad), rörde han vid deras ögon och sade: »Ske eder efter eder tro!» Och deras ögon öppnades. Mt. 9. Låten Jesus få intaga edra hjertan och flytta in i edert hus, så fån I hjälp, såsom då han kom in i Simons hus — till och med gamla svärmodren står upp och tjenar.

En spetälsk man föll på knä för Jesus och sade: »Om du vill, kan du göra mig ren.» Då räckte Jesus ut handen och sade: »**Jag vill, blif ren!**» Mk. 1. Följ ordningen som är påbjuden, gå till prästen och vittna om din rening först. Gud älskar ordning och lydriad uti allt, följ ordet.

En enkas ende son i Nain bars på dödsbären ut ifrån staden, och en stor hop folk följde med. — Jesus mötte den gråtande modren och sade till henne: »Gråt icke.» Först vill Herren taga bort all oro och göra oss stilla. Så gick han till bären och sade: »Unge man, jag säger dig, stå upp.» — Och den döde satte sig upp och begynte tala. En räddhåga kom öfver alla. — Gud har besökt sitt folk. L. 7.

I Synagogan var en man, som hade en förtvinad hand. Jesus sade till honom: »Räck ut din hand.» Och han räckte ut den, och den blef helbregda igen såsom den andra. Mt. 12. (Han sade icke: »min hand är lam, jag kan icke räcka ut den». Så kanhända vi säga, då Herren bjuder.)

De förde till Jesus en döfstum och bådo honom lägga händerna på honom. Och Jesus tog honom afsides ifrån folket (Jesus behöfde hafva ett enskildt samtal med honom, emedan mannen af andra var förd till Jesus och sjelf intet hade klart för sig) och satte sin finger i hans öron, spottade och rörde vid hans tunga och såg upp till himmelen, suckade och sade till honom: »Upplåt dig!» Och strax öppnades hans öron, och hans tungas band lossades, och han talade riktigt. — Allt har han väl beställt; han låter både de döfve höra och de stumma tala. Mk. 7.

En kvinna hade haft en vanmaktsande i aderton år och var hopkrumpen. Jesus kallade henne till sig och sade till henne: »Kvinna, du är fri från din vanmakt.» Och han lade händerna på henne; och strax reste hon sig upp och prisade Gud. L. 13.

Och de förde till Jesus en blind och bådo honom, att han ville röra vid honom. Och Jesus tog den blinde vid handen och ledde honom utanför byn och spottade på hans ögon och lade händerna på honom och frågade honom, om han såg något. (Underligt, att Jesus ville veta, om något hade händt; skulle han icke tro?) Och han såg upp och sade: »Jag ser människorna, ty såsom träd ser jag dem vandra omkring.» (Det var ej klar syn.) Sedan (huru långt efter?) lade Jesus händerna åter på hans ögon och lät honom se upp; och han vardt botad och såg alla på långt håll klarligen. Mk. 8.

Nu ha vi uppräknat tillfällen, då Jesus personligen lagt händerna på sjuka, satt fingrarna i öronen

på dem, som varit döfva, rört vid deras tunga, som varit stumma; spottat, sett upp i himmelen, ledt dem afsides från folkhopen, i stillhet, undan från gamla bekanta, m. m., passat på i sista stunden vid stadsporten, då liket var på sista färden. Vi hafva ej anført den döde Lazarus, som legat redan fyra dagar i grafven. Äfven mycket annat finnes, som Jesus har gjort, hvilket ej här är uppskrifvet. Jh. 21.

Jesus säger: »Den som tror på mig, äfven han skall göra de gerningar, som jag gör; och större (icke märkvärdigare eller underligare, utan flere i antal) än dessa skall han göra, ty jag går till min Fader; och allt hvad I bedjen i mitt namn, det **skall jag göra**, på det att Fadren må blifva förhärligad i Sonen.» Jh. 4.

Hvad är att bedja i Jesu namn? Hvilka äro hans namn? Esaias säger: Hans namn är: *Underlig, Råd, Stark Gud, Evig Fader, Fridsfurste*. Således tror du, att han är Underlig, då du beder, sker också det du ej förstår. Tror du, att han är Råd, kan han hjälpa din rådlöshet. Tror du, att han är Stark Gud, förmår han något och är således ej vanmäktig. Tror du, att han är Evig Fader, kan han ej förgäta sina barn. Är du hans barn? Tror du, att han är Fridsfurste, kan han väl stilla all din oro och gifva dig frid. Bed alltid med denna tro om honom, så skall du finna, att hans ord äro, hvad de lofva, och du *skall* aldrig komma på skam.

Fortsättning ur Nya Testamentet.

Då Jesus Kristus vandrade här i köttet, hade han tolf lärjungar, hvilka voro honom mycket nära. Och han kallade till sig sina lärjungar, och gaf dem makt öfver orena andar till att utdrifva dem och till att bota all slags sjukdom och all slags bräcklighet. Och Jesus bjöd dem och sade: »Gån och prediken och sägen: himmelriket är nära. Boten sjuka, gören spetälska rena, uppväcken döda, utdrifven onda andar». Mt. 10. Och de gingo ut och predikade, att man skulle bättra sig. Och de utdrefvo många onda andar och smorde många sjuka med olja och botade dem. Mk. 6: 12, 13.

Äfven sände Herren sjuttio andra, två och två, framför sig till hvarje ort, dit han sjelf ämnade komma. Och Jesus sade: »Sägen till dem: Guds rike är eder nära.» Och de sjuttio kommo tillbaka med glädje och sade: »Herre, äfven de onda andarna äro oss underdåniga i ditt namn.» (Vi emottogo befallning att bota sjuka, och vi hafva äfven kunnat utdrifva onda andar.) Och Jesus sade till dem: »Jag såg satan falla från himmelen såsom en ljungeld.» (Akten eder dock för högmod! I kunnen förlora detta himmelska goda lika fort som en ljungelds fart, hvad hafven I då att högmodas öfver? Kommen ihåg, att detta är andliga gåfvor, ej kunskapliga.) Se, jag gifver eder makt att trampa på ormar och skorpioner och öfver all fiendens kraft, och intet skall kunna skada eder. Glädjens dock icke deröfver. L. 10.

Allt detta kunde lärjungarne med förståndet fatta och tillämpa, medan Jesus vandrade bland dem, och de stodo, stödda af honom. Så är det med många af oss, vi kunna med vårt förstånd fatta många djupa sanningar och veta stora hemligheter af skrifternas ljus, men ändå vara oomskapade till den inre viljan, som är hjertats centrum, och då, om vårt ögonmål förändras, gå vi tillbaka, och säga, såsom någon af lärjungarne sade, då Jesus var död: »*jag går att fiska*». Och de andra sade: »*vi gå ock med dig*» — till vårt gamla det här lönar sig ej. Och hade Herren ej då åter uppenbarat sig för dem, så hade de för visso blifvit som fordom, trots de hade erfarit och sett så mycket under de tre år, han vandrade med dem; men efter sin uppståndelse uppenbarade sig Herren, talade till dem och sade: »**Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden.** *Gån för den skull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Fadrens och Sonens och den Helige Andes namn* (hela Guds kraft och välsignelse önskade Jesus, att hvar och en som blef en lärjunge, skulle få, och därför utsade han dessa tre gudomliga namn, på det intet skall fattas oss af det goda), **lärande dem** (oss också) **att hålla allt, det jag har befalt eder.**» — Allt hvad Jesus lärt och befalt, under det han var ibland dem, påminner Han dem. — »**Och se,**» sen efter, så skolen I finna, att »**jag är med eder alla dagar intill världens ände.**» Mt. 28.

»Om I förblifven i mig, och mina ord förblifva i

eder, allt hvad I viljen, skolen I bedja, och det skall ske eder.» Jh. 15.

Af det anförda se vi Guds vilja med oss menniskobarn äfven för denna tid. Men låtom oss akta mer på skriften, att vi må blifva ännu vissare i vårt sinne, ty apostelen säger: «Hvar och en vare viss i sitt sinne». Ro. 14: 5.

Vi ha framdragit de tolf och de sjuttio lärjungarne. Vidare säger Herren: »Dem som tro, skola dessa tecken efterfölja: i mitt namn skola de utdrifva onda andar, de skola tala med nya tungor (andra ord än fordom, då de voro utan Kristus). Ormar skola de bära, och om de dricka något, som är dödande, skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola blifva helbregda.» Mk. 16.

Ibland dem, som tro, ha vi i bibeln en framstående man: PAULUS. Och Gud gjorde icke ringa krafter genom Pauli händer, så att man till och med tog dukar och skört, som hade kommit vid hans kropp, och lade dem på de sjuka, och sjukdomarne öfvergåfvo dem, och de onda andarne foro ut från dem.» Ap. 19.

Denne Paulus var ej med ibland de tolf, ej heller ibland de sjuttio, som Jesus i sin personliga närvaro utvalde; ty han vardt omvänd (hans själs ögon öppnades) på vägen till Damaskus, hvilket skulle (enligt lärde mäns anförande) inträffat år 38 efter Jesu Kristi födelse; han kan därför ej räknas ibland andra än dem, som tro. Har Herren efter sin himmelsfärd gifvit sådan kraft åt en man, så skall han ock göra så åt

flere, ty han är den samme oföränderlige Guden. Apostelen Jakob anför Herrens önskan och uppenbarar Guds hjertelag uti 5: 14, 15 af sin epistel, der han säger: **»Är någon bland eder** (han ser på församlingen och ställer talet till de på skrifterna troende) **sjuk, han kalle till sig församlingens äldste, och de bedje öfver honom, smörjande honom med olja i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom; äfven om han begått synder, varder det honom förlåtet.»** — I versen 16 tillägger han en uppmaning: **»Bekännen därför för hvarandra Edra öfverträdelser och bedjen för hvarandra, på det att I mån varda helade. En rättfärdig mans bön förmår mycket, der hon är i verksamhet.»** — Jesus säger: *»Hvilka I förlåten synderna, dem äro de förlåtna, och hvilka I behållen dem, dem äro de behållna.»* Jh. 20: 23. Ty Herren Zebaoth har så beslutat, och hvem kan förhindra det? Es. 14. *Förtro dig åt Gud, så får du frid! Lycka skall du vinna deruppå.* Jb. 22: 21. *Si, Herrens hand är ej för kort, ätt han ej skulle kunna hjälpa, och hans öra är icke lomhörddt, att han ej skulle höra.* **Men det är edra missgerningar, som skilja mellan eder och eder Gud, och edra synder bortgömma hans ansigte ifrån eder, så att han icke hör.** Es. 59: 1, 2.

Vi hafva anført en ofantligt liten del af de stora förmåner, som skriften omtalar, och ännu mindre af

hvad Han, Herren vår Gud, är villig att gifva oss, om blott våra ögon öppnades, och vi lik Tomas utropade: «Min Herre och min Gud!» Då Guds ord kan fylla våra jordiska behof och gifva oss sådana förmåner, skulle vi då icke akta mera derpå! Skriften säger ock: »Gudsfruktan är vishetens begynnelse.» Vishet är en stor klenod här i verlden, men vi stå med invändningar, som vi möjligen sjelfva skapat oss, och hindra oss dermed sjelfva, i det vi för att ej behöfva rubbas i vår sjelfviskhet hylla tankar utan sans. Man säger: «detta att omedelbart bota sjuka är andliga gåfvor», och så äro människorna nog inskränkta att tro dessa gåfvor uteslutande tillhöra det tusenåriga riket, men om man icke kan tro, att människorna i den tiden hafva sjuka och förderfvade kroppar, hvad skall då botas?

* * *

Tillåt oss fråga.

Hur stor Frälsare var och är Jesus? Jo, fullkommen.

»Han tog på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han.» Mt. 8, Es. 53.

Behöfva vi då hjelpa honom bära synder och sjukdomar? Nej, säga vi, — men hvarför äro vi då ej syndfria och friska? Hur kommer det sig, att vi synda och äro sjuka? Bibelordet skall här få gifva oss svaret. »Om du troget hörsammar Herrens, din Guds, röst och gör, hvad rätt är i hans ögon, och lyssnar till hans bud, och håller alla hans stadgar, så skall jag icke

lägga på dig några af de plågor, hvilka jag lade på Egypterna, ty jag, Herren, är din Läkare.» 2 M. 15. 26. Israels barn blefvo ofta slagne och strax helade igen, på det de icke skulle falla för djupt i glömska, ty hvarken örter eller plåster helade dem, utan ditt ord, Herre, som alla helar. Vishb. 16. Drag upp till Gilead och hemta balsam, du jungfru, Egyptens dotter! Förgäfves begagnar du läkemedel, huru många som helst. För dig finnes ingen salva. Je. 46: 11.

Har Kristus en gång burit alla sjukdomar, så skulle inga sjukdomar finnas, som vi behöfde lida af, om vi uppginge i honom, så att han finge taga oss helt! Men vi säga nu: »Kristus är själens läkare, och för våra kroppar ha vi fått doktorer och örter, som Gud låtit växa». Men om detta vore Guds mening, då skulle sådant hela alla sjukdomar, och ingen skulle blifva obotlig eller ohjelpt, eljest äro vi sämre lottade än de, som lefde på Jesu tid och i den trakt, der han var, ty han botade alla, som ondt hade; och så behöfde vi nu hafva det stäldt ibland oss. Det börjar blifva så många obotliga, och vi se, att läkarekonsten och vetenskapen ej förmår fylla allas önskan och behof, särdeles i våra dagar, bland de på Jesus troende. Det är skam höra sägas, att en på Jesus troende är obotligt sjuk, då skriften säger: *Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud; han botar alla.* — Här hafva vi kommit in på sjukhus för obotliga, må vi bättra oss! Det skulle vara en stor lättnad för läkare. Enligt mina tankar och min

iakttagelse äro de *troende* bland de svåraste att bota, ty de borde veta bättre, och skriften säger: »*den Herren älskar, den agar han*»; är det nu en aga af Herren, är det ej godt för läkaren att taga bort den, om ej Herren får vinna sitt åsyftade mål.

* * *

Huru skola vi få tro?

Tron kommer af predikan och predikan af Guds ord, (ej menniskoord). Evangelii budbärare i våra dagar hafva glömt att offentligen eller enskildt **lära dem**, de göra till lärjungar, **att hålla allt, det Jesus befalt**. Jesus Kristus började sin verksamhet för öfver adertonhundra år sedan och utöfvade då omkring tre år offentligen sin frälsareverksamhet till själars och kroppars återställande för att öfvertyga de kommande generationerna om hans vilja och lust med människors barn. Men såsom menniska var hans vandring inskränkt till tid och rum, han anlade vägen, och sedan få alla, då vägen är friköpt, fara densamma; det är blott försummelse att ej taga ut våra rättigheter. Låtom oss vakna till besinning, då vi behöfva hjälp.

Jesus stod upp i templet för att föreläsa, han öppnade boken och läste; då han hade slutat, lade han ihop boken och gaf den åt tjenaren. Es. 61. L. 4. Boken vardt gifven tjenaren, men ihoplagd. Hvar är tjenaren, som har boken? Har han den ännu ihoplagd? Beser han den endast utanpå, håller han den blott

såsom en skylt för att han skall kallas tjenare? Bedja vi honom lära af Jesus, öppna boken, läsa ur den, handla efter dess befallningar, så skola ovärderliga klenoder påträffas, och han skall vara en äkta Jesu tjenare. Du Jesu tjenare, böj dina knän för din Mästare, som ännu i dag är densamme, låt lejonet af Juda bryta ditt hjertas insegel, att du må vara värdig öppna den bok, Herren gifvit dig. Herren som hoplagt boken, skall ock upplåta den för dig, tron kommer från Herren ur den öppna boken, tron är en gåfva, som är innesluten i boken. En Daniel förstod sig på att få boken öppnad, *han bad och ödmjukade sig inför sin Gud*, var äfven sorgsen uti tre veckors tid, — tog det ej så ytligt och lätt — och efter 21 dagar kom svaret; dock här Herren hört från första dagen han började bedja. Gör du sammaledes! *Daniel faller neder morgon, middag, kväll och beder*. — Knorra sedan på Gud, om du ej fått, men alldeles inte förut! Se på kvinnan och den orättfärdige domaren, hon fick rätt för sin enträgenhets skull. Domaren fruktade icke Gud, ej heller hade han försyn för någon människa, ändå fick enkan rätt, och hvarför? — »Skall då icke Gud skaffa rätt åt sina utkorade, som ropa till honom dag och natt? Jag säger eder, att han snarligen skall skaffa dem rätt.» L. 18. Äfven anför Herren, huru en enträgen vän gör emot en vän, han ropar till dess han får. Då säger Herren: »Bedjen, och eder skall vardas gifvet, — ty hvar och en, som beder, han får.» L. 11.

»Åter säger jag eder, att om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskåras dem af min Fader, som är i himmelen, ty hvarest två eller tre äro församlade i mitt namn der är jag midt ibland dem.» Mt. 18.

Då Herren säger, att vi skola vara öfverens om en sak, menar han dermed, att vi skola vara såsom en — fullkomligt enstänkande, huru vi skola få; vi skola tänka lika om samma sak, och kunna vi ej så göra, hafva vi intet hopp om löftets uppfyllelse. O, huru många äro ej de, som gripit efter detta ord, pröfvat, men ej fått, hvad det lofvat, och hvarför, om ej därför att de ej varit öfverens. *Hvar och en vare viss i sitt sinne.* Må vi nu stanna för de många stora och härliga löften, som äro anförda, de äro blott en ringa del af allt, hvad Herren gifvit oss uti sitt ord. »O, att mitt folk ville höra mig . . . snart skulle jag kufva deras fiender. . . . Och de som hata Herren, skulle hylla honom. Ps. 81.

Hvad hafva nu vi att iakttaga?

»Du skall inga andra Gudar hafva för mig.» 2 M. 20: 3. Kom ihåg konung *Ahasja*, 2 Kon. 1, och konung *Asa*, 2 Krö. 16.

Vi tro ej, att människan under några förhållanden kan komma att lefva längre än den tid, som henne af Herren är bestämd. Ut i Ps. 139: 16 läsa vi: **I din bok voro alla mina lefnadsdagar uppskrifna, innan ännu en af dem var kommen.** Men vi

tro, att människan kan förkorta sin lefnad med olydnad emot Guds befallningar, såsom vi ha anfört om de tvenne konungarne här ofvan. Läs bibelns ord derom! Anmärkas bör, att vi bedja ej om människans lifslängd, den får hvila i Herrens hand. Men vi bedja, att Herren skall borttaga sjukdomar och läka onda sår med mera sådant, som vi enligt skrifterna fått klart för oss, att människan ej behöfver vara bunden af, ty vi veta, att Herren ej behöfver sjukdoms plågor att taga lifvet från en människa, vi veta ock, att alla, som kommo till honom, då han gick här på jorden, dem botade han, och han är densamme äfven i dag. Kom till Jesus! Säg det för Jesus! Tro ej, att det är ett kors att vara sjuk, sjukdomen är en fiende, korset deremot är en smädelse för Hans namns skull, men det är ju ej sjukdomen; den är en aga, och under det du är sjuk, agas du af Herren, *gör derföre din flit och bättra dig*. U. 3: 19. Om sjukdomen vore ett kors, skulle vi bära den tåligt och ej söka att befria oss derifrån, vi skulle aldrig gå till doktorn för att blifva af med korset, ty skriften säger, att vi skola taga korset på oss hvar dag. Men det är sorgligt se, huru människor löpa från den ene läkaren till den andre, från den ena bad- och brunnsorten till den andra, sökande sin hälsa eller, som det säges, att bli af med korset. De fråga då föga efter, om det är Guds vilja att taga bort det, men skola de söka Herren såsom Läkare, stå de oroligt frågande, om det är Guds vilja att bota dem. O, så förblindade

af Satan och bedårade af verdens barnaläror! Mätte Herren, medan det heter i dag, få hjälpa allt skrymteri, läseri och skenhelighet i vår Gudskydskan, att ej djefvulen må bedraga hela kristenheten tillsammans med verden. Vakna upp du, som sofver, och stätt upp från de i synden döda, så skall Kristus npplysa dig! Afskiljen eder från verdens seder, alla I, som viljen höra Herrens ord! Hören Jesu egna ord: *Älsken I mig, så hållen mina bud*: Jh. 14:15.

Herren har lärt oss en bön, som vi alltid borde bedja, och vi återgifva här några ord därur: **Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden.** Tänk, huru Guds vilja sker i himmelen, och vi äro nu uppmanade att bedja, att så sker på jorden. Om vi ej veta, huru Guds vilja sker i himmelen, kunna vi läsa U. 7: 17, 21: 4. **Så** skola vi bedja, att den sker ibland oss på jorden. Och vi tro ej, att Herren befalt oss att bedja om en sak, som icke skulle vara hans vilja att gifva. Den som är stadd i synd, vet väl om Herren, att han förläter, om det begäres af honom. Äfvenså bör den, som är sjuk, hafva samma visshet om hjälp i sin nöd, emedan Herren är en fullkomlig frälsare och har all makt i himmelen och på jorden. Han är äfven *en Gud öfver allt kött, och hans ögon öfverfara hela jorden för att bistå dem, som med helt hjerta hålla sig till honom.* Och vidare förstå vi, huru väntande han är att få hjälpa oss, då vi äro den Helige Andes tempel, och det vill Herren hafva helbregda, ty Han, som är alltings skapare och upprätthållare, vill, att vi skola varda hela och

intet fel hafva. Psalmisten säger (30: 10): *Hvad nytta är i mitt blod, i mitt nedfarande i grafven? Kan stofvet prisa dig och förkunna din trohet? . . . Måne du gör under för de döda, eller kunna skuggorna uppstå och tacka dig?»* (Ps. 88: 11.) Och ingen af innebyggarna der skall säga: »**jag är sjuk**,» ty folket som der bor, har fått sina synders förlåtelse. Es. 33: 24.

Ingen skall säga: «jag är sjuk», detta påminner oss om, att har sjukdom kommit oss till del, är ej meningen vi skola förblifva deruti, ty hafva vi fått syndernas förlåtelse, kunna vi ock erhålla hälsa. Här se vi, att sjukdomar kunna borttagas, lika visst som synderna kunna förlätas, och tänk, huru många dock äro sjuka änskönt de säga sig hafva syndernas förlåtelse, men de vandra ej såsom förlätna.

Enligt Herrens ord säga vi, att sjukdom är ett tecken till någonting, som Gud icke fått frälsa oss ifrån, om ej annat är det otro till Guds ord, något fel är det. Otro är en stor synd. Det skulle vara godt, om vi började förstå, att sjukdomen är en stämpel af synden, så att det blefve lika skamligt för oss att *voro* sjuka som att synda, ty ännu anses det för ingen skam att säga: »jag är obotligt sjuk», då Herren är en Läkare som kan bota alla. Och vidare läsa vi: »Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud».

Af de tusende människor jag har samtalat med om denna sak, har jag ej funnit någon sjuk utan orsak; på ett eller annat sätt hafva deras sjukdomar

kommit dem till del, utan att tänka efter och få det undanröjdt, som ådragit och ådrager sjukdomen, vinnes ej målet, hvar och huru man än söker. Många blifva bättre och få lindring i sina sjukdomar, då det bedes till Herren för dem, men fullt bra blir ej den, som ej är ärlig och renar sig från sina synder; nödvändigt är att fly synden och helt kasta sig på Herrrens ord och löften, då behöfver ingen vara obotligt sjuk, ty Herren kan bota alla, och han är som en fader för sina barn, Han är barmhertig. »**Han botade alla.**»

Att våra barn sjukna, är ju ej underligt, då de härstamma af samma syndarot som vi och äro mottagliga för inflytelser af synd och sjukdom i verlden; men då är det vår skyldighet att skona dem från menliga följder genom att föra dem in på den väg Herrrens ord gifver vid handen. Så skola de samtidigt lära att sätta sin tillit till Herren och skola på den vägen erhålla djupa minnen af en allsmäktig Gud.

Något bör sägas om sammanblandandet af läkemedel med trons bön. Det går ej bra, ty Herren vill vara allt uti alla, enligt hvad vi läsa i Domareboken 7: 2. Vi hafva ofta funnit, att han ställer det så, att ingenting annat hjälper, då han har förordnat ett medel, som kan hjälpa från allt ondt. Jag sade *ett* medel, dock äro de tre: bön, handpåläggning samt smörjande med olja i Jesu namn. Detta hjälper och har hjälpt, då ingen annan hjälp har kunnat erhållas, om man också måste hålla på dermed såsom med medicin, men hjälper gör det, det är säkert, ty Her-

ren har sagt, att det skall hjälpa. Men att tillika med det anförda använda örter och plåster blifver att göra dessa till små hjelpare åt Gud, därför blifva de gudar jemte Gud; ingenting bör iakttagas till vårt förbättrande bredvid, hvad Herren har sagt. Anmärkas bör, att vi äro fria uti allt; rör det t. ex. mat som lindrar vår smärta, må vi då äta det goda, ej för att blifva återställda, men därför att det är smakligt. Användande af medicin är ju ej synd i sig sjelf, och den hjälper många, som ej kunnat tro på Gud, men för dem, som tro på Gud, blir det synd deruti, att de icke tro Gud vara mäktig att ensam hjälpa dem. Hvar och en döme härom för egen del, mitt råd är blott att vända sig till Gud, som ordet lærer. Ingen medicin må användas, då det gäller trons bön. Jag tror, att Gud har af kärlek och nåd låtit människor få förstånd om örters och mineraliers välgörande inverkan på sjukliga kroppar, då han sett, att människor icke kunnat stanna för honom eller icke hade hört om honom. Men för dem, som hafva Guds ord och bekänna sig tro på en fullkomlig frälsare, heter det så: *«Har Gud haft öfverseende med oss i okunnighetens tider, bjuder han nu, att vi alla och allestädes skola bättra oss.»*

Och Gud skapade människan efter sitt beläte. I M. 1: 27. Och då han har skapat oss, så kan han hela oss. Han kan taga vår ande ifrån oss utan plågor eller sjukdom, och mången har såsom

bevis derpå fått sluta sina dagar utan att plågas till döds. Emedan sjukdomen är en «aga» som Herren, vår barmhertige Fader, är herre öfver, böra vi ihågkomma, att Han ej agar till döds. Många ligga och vänta på döden, derföre att de ha så stora plågor, och förstå ej, att de äro olydiga, när de ej bedja i tro, att Herren skall taga bort det onda. Ett exempel vill jag anföra på, huru menniskan kan vara sjelfvisk och hafva egna beräkningar. En 82-årig kvinna, som låg uti plågor, använde en sorts droppar för att lindra plågorna, men med tiden hjälpte ej dropparne. De användes ändock fortfarande; våren 1886 var jag hos kvinnan och bad Gud för hennes plågor, men hon väntade på döden, så hon ville ej blifva frisk. Våren 1887 sände hon åter bud, att vi skulle bedja Gud för henne, och då sade hon: «jag ser, att det ej är Guds vilja, att jag skall dö nu, jag lägger bort dropparne och vill blifva frisk». Vi bådö Gud och handlade enligt Jakobs föreskrift; kvinnan gick upp samt har sedan, så vidt jag vet, varit uppe dagligen. Således har nu kvinnan varit frisk ett helt år och lefvat två år sedan den tid, hon trodde vara sin sista.*
»Edra tankar äro icke mina tankar, säger Herren.»

*Detta skrefs 1888.

Vittnesbörd om Guds kraft i våra dagar.

Inledningsord.

Länge har jag önskat bringa ofvan anförda erfarenheter och tankar till vänners kännedom, ehuru de ej äro framställda i så gripande ord, som jag skulle önskat. De som fått smaka Guds kraft till sin kropp, hafva äfven blifvit frimodiga till sin själ och begärt att i denna skrift få plats för sina vittnesbörd. Dagligen få vi i denna verksamhet erfarva välsignelser. Jag vill anföra någon liten del af deras, som sökt Herren såsom Läkare, egna uppgifter, rörande sjukdom och hälsa. Gud välsigne detta till någons hjälp!

* * *

Då denna skrift år 1888 utgafs i en upplaga på 5000 ex., var det föga tanke på någon andra upplaga, men som den första nu är utsäld, och många fortfarande fråga efter boken, vill jag i Herrens namn utgifva den andra upplagan genomsedd och förbättrad. Vittnesbörden af de personer, hvilkas nuvarande förhållanden jag ej känner, låter jag trycka med mindre stil. Utom alla dessa vittnesbörd finnas hundratal, som icke kunnat inrymmas i denna bok.

UTGIFVAREN.

Många sjukdomar botade.

Lofva Herren, min själ, och förgät icke, hvad godt han har gjort dig, den dig alla dina synder förlåter och helar alla dina sjukdomar. Ps. 103. Jag må i sanning säga, att stor nåd har mig vederfarits. Jag var sjuk, men vardt i ett ögonblick kvitt min sjukdom. Jag sjuknade den 19 aug. 1885 i maginflammation. Doktorn ordinerade mycket medicin, men det blef föga lindring, minsta buller förorsakade mig förökade plågor. Någon mat kunde jag ej förtära. De hælde i mig några droppar saft eller mjölk. Så tycktes jag blifva något bättre, men insjuknade då i lunginflammation, som var så svår, att det var föga hopp om bättring. Min käre make sörjde mycket, och hela min omgifning trodde min sista stund vara kommen. Doktors läkemedel lindrade till en del plågorna, men de förmådde ej resa mig upp ur sängen. Af åtta veckors svår sjukdomstid låg jag de tre sista veckorna och förmådde ej resa mig det allra minsta, min kropp var så öm, att jag knappt tålde sängkläderna, ingen mensklig hjälp fans mer för mig. Från Stockholm hade vi hört om en broder R., som enligt bibelordet bad till Gud med de sjuka; sedan vi till honom skrifvit många bref, fingo vi honom till sist hem till oss, men dagen innan han kom, var jag så svag, att en vän sade till mig: »jag hoppas ditt lidandes mått snart är fullt.» Och Herren vare lof, det blef slut på plågorna samma stund, som broder

- R. bad till Gud för mig och handlade enligt Jakobs 5: 14, 15, med olja i Jesu namn. Jag fick sådan kraft af Gud, att jag genast gick upp och klädde mig sjelf, och så satt jag uppe vid middagsbordet och spisade tillsammans med mina kära, och det var stor glädje. Broder R. var hos oss till tredje dagen, och han bad med mig två gånger om dagen, ty mina krafter vore små efter det långa sängliggandet. (Det var äfven flera andra behöfvande, som kommo till oss och blefvo enligt Guds ord smorda med olja, tillsammans voro de 22 personer.) Jag hade, utom de nämnda plågorna, förfärlig värk i ryggen äfven underlifslidande och bräck, så att jag burit bandage från min barndom. Allt detta halp Herren mig ifrån, så att jag ej burit bandaget, från den stunden jag steg upp från mitt sjukläger. Nu sofver jag godt om nätterna, har god aptit, och krafterna hafva fort återkommit. Jag har nu, den 5 nov. 1885; uti tre veckor varit bra och redan blifvit så stark, att jag kan deltaga i hushållsbestyren och lättare handarbeten. Det är sällan jag behöfver hvila om dagarne, mina ben hade svullnat efter uppstigandet, men detta är nu äfven borta, det var blott svaghet. Herren skall hafva äran på jorden och i himlarna!

Tecknar en ringa syster i Herren, 34 år gammal.

Fru Charlotta Öhlin.

Stacksund o. Mariefred.

P. s. Dessa rader hafva legat gömda i Stock-

holm sedan nov. 1885, och nämnda kvinna har besökt Stockholm en gång om året för att glädjas öfver sin hälsa bland oss vänner. Hon vill, att detta skall kungöras i denna lilla skrift till fleras glädje jemte hennes. Hon är fortfarande frisk och säger, att hon ej förut känt sig så frimodig som nu, ehuru hon nog äfven under senare tid ibland haft andra små krankheter, hvilka varit af alldagligt slag, men hon har ingen gång sedan dess varit sängliggande för sitt förra onda. Herren vare pris.

Många vänner i Stockholm 1887.

P. s. Kvinnan har fortsatt att en eller två gånger om året besöka Stockholm. Äfven i år har hon infunnit sig med förökade krafter och hälsa.

Stockholm den 27 juli 1891.

UTG.

Många svåra sjukdomar botade.

Jag är nu 50 år, har känt Herren i många år, men ej såsom nu. I sju år har jag varit sjuk af underlifslidande, njurlidande, ägghvitsjuka m. m. har sökt läkare, men ej fått hjälp. För ett halft år sedan började jag inse, att Herren efter sitt ord kunde vara min läkare, och en broder R. bad till Herren för mig och smorde mig med olja i Herrens namn. I samma stund aftogo mina plågor, och min kropp, som var färdig att remna af sjukdomen, sjönk så hastigt ihop, att jag första dagen efter bönen smalnade tre tum,

om tre dagar var jag sex tum smalare, och så aftog sjukdomen och mattheten dag för dag, och hälsa och krafter förökades; vi både Gud efter hans ord några gånger, för det gick då fortare, det erfor jag. Det dröjde ej så länge, förrän jag var frisk. Sedan dess har jag haft andra krankheter, som äfven hafva blifvit bra, blott vi bedit Gud, så nu vet jag, hvar min läkare är. Alla, som söka honom och ej ändra sig, hjälper Han, Herren, *min läkare*. Jag är nu frisk, och Gud till ära omtalar jag detta.

Stockholm den 14 mars 1887.

Fru Anna Olson.

Ännu i april 1888 är hon frisk, intyga vänner.

P. s. Då jag hör, att vittnesbördet skall ånyo få utkomma, vill jag säga, att Herren är ännu densamme. Under de gångna åren har han storligen hulptit. Från den svåra influensan, som hårdt träffade mig, har jag af Herren likaså erhållit befrielse.

Stockholm den 27 juli 1891. ANNA O.

Fyra års lungdot, magkatarr och reumatisk värk.

Herren är densamme i går och i dag och desslikes i evighet. Uppfyllelsen af detta löfte har jag i rikt mått fått erfaras. Jag har haft lungdot; den började i maj månad 1883. Jag sökte doktor, men det hjälpte ej. Jag hade samtidigt magkatarr och reumatism, och jag försämrades mycket. Jag

fick syn på Herrens ord och löften, att Han är äfven i dag densamme, som bibeln säger. Jag blef smord med olja efter Herrens ord af en broder R. i oktober 1887, blef efter ett par månader återstæld och är nu alldeles fri från dessa sjukdomar. Jag får tacka Herren, Han är en hjälpare till både själ och kropp.

Saligt är det folk, hvars Gud Herren är.

Stockholm den 21 april 1888.

Karl Oskar Johansson, 34 år.

Adr. Vestmannagatan 34, 2 tr.

P. s. Denne man är fortfarande bra och arbetar dagligen med jord- och stenarbete. Ingen, som ej kände honom på den tid han var så klen, att han knappt orkade gå en trappa upp utan största möda, kan nu tro honom hafva haft lungot.

Stockholm i juli 1891.

UTG.

Bröstlidande, magsyra och syfilis.

På dig förtrösta de, som känna Ditt namn, ty Du öfvergifver icke dem, som söka dig, Herre. Ps. 9. Undertecknad är född 1849. Jag har under större delen af min lefnad varit behäftad med sjukdomar, särskildt bröstlidande och magsyra. År 1882 blef jag pålagd en annan sjukdom, nemligen syfilis, som jag fick genom digifning till ett fosterbarn, och jag har varit illa sjuk deraf, men nu har Herren Jesus med sin underbara kraft genom trons bön och olja i

sitt namn gjort mig helbregda från alla dessa sjukdomar. Hans namn vare pris!

Stockholm i januari 1888.

Hustrun Karolina Andersson.

P. s. Denna kvinna har erfarit många välsignelser under de gångna åren och är fortfarande under Herrens ledning med sina behof, och Herren hjälper.

Stockholm i juli 1891.

UTC.

Flere åkommor botade.

I min Herres och Frälsares namn och till Hans ära och om möjligt till någons uppmuntran, vill jag omtala, hvad Jesus äfven nu kan utföra genom sina lemmar på jorden, och att han ännu har samma läkarekraft kvar, som då han vandrade på jorden. Jag har i Sverige sökt många läkare, som enligt vittnesbörd skulle vara förståndiga, men för mig fans ingen hjälp; i Amerika uti Chicago har jag äfven sökt läkare med samma resultat, men sedan jag kom tillbaka till gamla Sverige, fick jag höra om en broder R., som enligt Herrens ord bad Gud äfven med obotliga, efter Jakobs 5: 14, 15. Då jag vände mig till denne broder och blef behandlad enligt anförda bibelord, hade det bättre följder med sig, ty det var kraft af Herren, som genom denne broder kom mig till del, ära vare Gud. Både hufvudvärk, magvärk, magsyra, bröstlidande och tandvärk, alltsammans har Herren frälst mig ifrån. Ära vare Gud, som ännu

låter sig finnas af dem, som söka honom. Jag har äfven en liten flicka, 5 år gammal, som ock samme broder efter Herrens ord bad för, då hon hade kikhosta. Hon är nu frisk derifrån, ära vare vår högtlofvade Herre Jesus Kristus.

Stockholm den 21 april 1888.

En ringa broder **Oscar Tornberg.**

Mälare.

Vestmannagatan 37, 2 tr. ö. g.

P. s. Att broder O. Tornberg fortfarande är bra och nu är boende vid Bränkyrkogatan 31, kan intygas.

Stockholm den 30 juli 1891.

UTG.

Åtta sjukdomar botade.

Herrens ord är sannfärdigt, och hvad Han lofvar, det håller Han visserligen. Jag vill af hela mitt hjerta härmed upphöja Hans namn, hvilken befriat mig från så mycket lidande, som jag fått utstå genom de många sjukdomar, som plågat min kroppshydda. Jag har i flera år sökt hjälp hos de skickligaste läkare jag känt och förtärt mera medicin, än någon kan föreställa sig, men allt förgäfves. Jag har haft **åtta** olika sjukdomar: hämorrhoider, flytning af ryggmärgen, blodförlust och nervanfall, fel uti mjelten, lungkatarr samt svår reumatisk värk och halssjukdom. Genom dessa sjukdomar höll min kroppshydda på att förderfvas, en af de doktorer jag sökt sade, att det ej

var något att göra, blott att gifva något till lindring. Men Han som säger: »Jag, Herren, är din läkare — sök ej hjälp hos andra,» Han kan hjälpa. Vi togo med allvar Guds ord; min man sände efter en broder R., som smorde mig efter Herrens ord i Jakobs 5: 14, 15. Sex af sjukdomarne blef jag frisk ifrån i augusti månad, de två senare sedan (halssjukdomen den 24 december 1887). Lofvad vare vår Gud, jag är nu frisk och kan förestå mitt hus. Undra ej på, att jag är glad och vill rekommendera samma läkare och fräl-sare till andra lidande. Jag är 42 år gammal.

Fru J. C. Nyström.

Äfven vill jag omtala, hvad Gud gjort med vår lilla Ester, sju år gammal. Hon har varit behäftad med sjukdomar från sin födelse, flera gånger ha vi bedit till Gud att taga henne till sig, ty det har varit svårt att se hennes lidande. Hon har nästan tärts bort, tills hon blef behandlad med olja af broder R. i januari 1888. Nu är hon kry och har blifvit fet och stark.

Vår dotter Hanna Maria, 13 år gammal, hade blodbrist och nervförslappning ett helt år; hon är ock frisk nu, ära vare Gud! Vi ha fått en säker husläkare.

Stockholm den 19 april 1888.

Döbelngatan 31.

Fru J. C. Nyström.

Intygas med glädje:

J. Nyström.

P. s. Halleluja! Jag vill tacka Herren af allt mitt hjerta i de frommes råd och församling. Stora äro Herrens verk, värda att begrunda för alla deras syften. Ps. 111: 1, 2. Stor orsak har jag att tacka Herren. För 19 år sedan frälste han min själ och har sedan dess bevarat mig i sin nåd och sanning. Många pröfningar har han sändt mig, dock har allt varit mig till nytta och lärdom. Särskildt vill jag omtala, att Gud genom de sjukdomar, han pålagt mig, gifvit mig den lärdomen, att han ännu är när dem, som åkalla honom, och att han ännu går omkring för att bota äfven kroppens skröpligheter och sjukdomar, likafullt som han ännu frälsar vår själ från syndens plågor. Jag vill här förtälja mina senaste erfarenheter af Herrens hjälp i sjukdomsnöd. År 1889 hade jag ett mycket svårt hjertlidande, så att jag ej förmådde sköta mitt hus. Sjukdomen tilltog dagligen, så att det minsta jag blef nedstämd till humöret eller skräm, blef jag sängliggande, och mången gång väntade mina anhöriga, att min tid skulle vara slut. I synnerhet vid ett tillfälle — jag tror det var i december — blef jag hastigt sjuk, och allt hopp om mitt tillfrisknande syntes vara förbi. När all jordisk hjälp är ute, förmår dock Gud hjälpa. Min man sände efter en broder R., hvilken bad Gud för mig och smorde mig med olja i Herrens namn. Jag blef då så återställd, att jag genast förmådde stiga upp. Värken i bröstet fortfor likväl i åtta dagar, men jag litade på Guds löften, och den åttonde dagens afton

blef det slut med värken, och jag blef fullkomligt frisk och har sedan dess aldrig känt utaf denna sjukdom. Hjertlidande är således ej obotligt, ty *trons bön* skall hjälpa äfven för »botliga» sjukdomar. Jag vill rekommendera Herren Gud som den bästa läkaren, ty jag har pröfvat honom uti mycket, och han har aldrig sagt, att jag är obotlig, utan han har nu gjort mig fullkomligt frisk, såsom hvar och en kan se och erhålla visshet om, ty både vänner och anhöriga kunna säga, hurudan jag *var* och hurudan jag *nu är* och att endast Gud förmådde hjälpa mig. Åra vare Herren för allt! Hans löften hålla evinnerligen.

Stockholm i juli 1891.

Fru J. C. Nyström.

Stor hjälp i nöden.

Den 12 sept. föll jag omkull och stötte min höft, som sedan andra dagen började olidligt värka. Läkare kunde ej hjälpa, jag var på sjukhuset, der låg jag med isbehandling, så min mage vardt mycket klen, och värken tilltog. Jag kom ut derifrån och kom hem. Jag kostade på mig för 40 kronor medicin, men sjukdomen fortfor; jag var så eländig, och mitt ben, värkte så, att jag var rädd, när någon närmade sig sängen, att de skulle röra mig. Då någon vidrörde mig, skrek jag, så hela husets innevånare hörde mig, och all min omgifning var tröstlös. I ryggen fick

jag ett liggsår, som öfvergick till förruttnelse, så det luktade. Mitt tillstånd syntes hjälplöst. Genom Herrens ledning kom en broder R. till mig, och genom hans hängifvenhet till Gud och ihärdiga bön blef jag från och med den 8 december 1887 smord med olja i Jesu namn tre dagar å rad, sedan två gånger i veckan någon tid. Liggsåret läktes utan hjälp af annat medel, och den 15 februari 1888 kunde jag utan hjälp resa mig från sängen. (Anmärkas bör, att då broder R. första gången bad för mig, var hela min kropp, som om ingen led funnits på den, och dagen efter första behandlingen gick värken ur det onda benet till det friska, men andra dagen äfven derifrån.) Många pröfningar har jag genomgått, många gånger har jag fått ransaka mig inför Gud. Den 10 mars 1888, då brodern bad och lade händerna på mig, blef jag så stark, att jag första gången efter sex månader kunde med en käpp gå två trappor ned till en bekant på en annan gata. Stora äro Herrens verk. Den 17 mars 1888, då vi följde Guds ord, kunde jag gå omkring i rummet utan käpp, sedan började jag komma ut och fick höra Guds ord. Mycket hade jag att berätta från min resa inomhus, men det blir för långt. Jag går nu rätt bra hvart som helst, det är ett under, Gud skall hafva äran.

Stockholm i april 1888.

Enkefru *Eva M. Nackstén.*

P. s. Denna kvinna är fortfarande återställd samt

är åter gift. (Såsom bevis på verkligheten af hennes tillfrisknande anföres detta.)

Stockholm den 30 juli 1891.

UTG.

Fyraårig ögonsjukdom.

En syster Elin S. G., 21 år, kunde ej utföra sitt arbete, emedan hon sedan omkring 4 år tillbaka har varit svag i sina ögon, låg senast tre månader på sjukhuset, men kunde ej botas. Då hon kom derifrån, fick hon tro till, att Herren skulle hjälpa. Den 29 februari 1888 kom hon till en plats, der vi bado till Gud, himmelens och jordens Skapare; och en broder följde skriften, smörjande med olja på hennes ögon. Hon fick sin syn och berättade den 3:dje mars, att hon kan arbeta med sömnad, och det går bra att träda träden genom ögat på hvad nål som helst, och ännu är hon bra, som många kunna intyga. Vi ha en stor Gud.

Stockholm i april 1888.

Vänner.

P. s. Äfven denna kvinna fortfar i helsa och Gudsfruktan.

Stockholm i juli 1891.

UTG.

Maginflammation och bråck.

Alla edra omsorger kasten på Herren, ty han hafver omsorg om eder. 1 P. 5: 7. Jag blef sjuk den 6

febr. och efter en vecka blef jag sängliggande uti maginflammation. Läkare skötte mig 9 veckor, och de gjorde, hvad som kunde göras, men plågorna tilltogo, och läkaren sade, att jag måste till sjukhuset. Jag kunde ej skötas hemma, ty min mage skulle pumpas ren. Jag skulle ej få förtära annat än is och morfin, den minsta matbit förorsakade outhärdliga plågor, ty genast som någon mat kom ned i min mage, återvände den samma väg tillbaka, och hade med sig all afföring, som eljest skulle gått annan väg. Jag var så klen de tre sista veckorna, att de måste vaka vid min säng hela nätterna, och lavemang måste användas ofta, natt och dag, ty lufttrycket i tarmkanalen var stort och medförde så förfärlig kramp, att hela venstra sidan sammandrogs, så att den måste med handkraft gnidas ut. Jag trodde på Herren såsom läkare, men var ändå hindrad att få hjälp af honom till lördagen den 14 april, då efter lång väntan broder R. kom till mig och bad Gud samt lade händerna på min kropp i Jesu namn, bjudande kramp och sjukdom gå bort. Jag satte mig straxt upp, kände ingen kramp, steg derpå upp, drack litet mjölk, klädde mig och gick i rummet utan att känna någon kramp. Innan vi bado till Gud, hade jag på min mage varm gröt, som skulle om möjligt lindra krampen och svullnaden, men den togs nu genast bort. På aftonen kokades ånyo gröt, men då spisade jag den i stället, och det med god aptit, och då mina barn gått i säng, satt jag uppe tiil kl. 1 på natten och lagade kläder åt ett

af mina sju små barn. Sedan sof jag godt till kl. $\frac{1}{2}$ 7 på morgonen, då jag uppstod, frisk som i fornda dagar, och fick på dagen min naturliga öppning, och jag har sedan dagligen varit uppe utan att hvila någon dag och är nu vid godt mod. Jag fick äfven under min sjukdom bräck, och bandage anskaffades, men jag behöfde ej använda det, ty jag är bra äfven derifrån, Herren vare tack och lof! Jag är 44 år gammal, är sedan två år enka med sju små barn, men Herren sörjer för oss.

Stockholm den 21 april 1888.

Luntmakaregatan 52, 2 tr. *Mathilda Svensson.*

Faderlösas fader och enkors försvarare är Gud. Ps. 68.

Du är den faderlösas hjälpare. Ps. 10.

P. s. Underlig är vår Herres namn, och underlig är han. Denna kvinna är fortfarande helbregda, och hennes barn har Herren också hitintills hjälpt henne med. »Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud.» Lätom oss ej glömma ordet!

Stockholm i juli 1891.

UTG.

Svår blodgång.

Jag önskade att få omtala för alla Guds barn, huru nådigt Herren har hulpt mig. Jag led af svår blodgång, sökte läkare, men fann ingen hjälp. Den 16 febr. 1887 bad en broder för mig och smorde mig med olja i Jesu namn, och i samma stund blef jag frisk och blodflödet stannade. Lofvad vare Gud, Han säger, att trons bön skall hjälpa den sjuke, och den hjälper! Amen!

Stockholm den 27 febr. 1887.

Fru Elin Gustafsson.

Femtonåriga sjukdomar botade.

»Alla dem, som ondt hade, botade han», Under-tecknad är född den 9 oktober 1828, har varit sjuk omkring 15 år, blifvit behandlad på sjukhus tre gånger. Första gången (1881) blef jag opererad under venstra armen för kräfta, andra gången låg jag der i tre och en half månad och tredje gången omkring åtta månader och blef behandlad för nedanstående sjukdomar: kronisk magkatarr, bleksot, blåskatarr, hysteri, kronisk reumatism, hjertförlamning, blodsvällning till hufvudet, (blodkongestion), hufvudyrsel. När jag kom ut från sjukhuset, hade jag alla mina sjukdomar kvar, har sedan anlitat 3 andra läkare, men utan resultat. Till sist fick jag det betyget, att det fanns ingen hjälp för mig. (28 recept äro ännu kvar). Men lofvad vare Gud, Han gaf mig ej det betyget, Han sände till mig en broder R., som efter Herrens ord smorde mig med olja i Herrens namn — detta var i januari 1888 — och bad Gud på så sätt, som Jakob föreskrifver. Tre gånger under en månad blef jag sålunda behandlad, och nu får jag säga, Herren till pris, att jag är nästan aldeles återställd. Lof och pris vare Herrens namn för hans stora nåd.

Stockholm den 23 april 1888.

Anna Fredrika Gustafsson.

Riktigheten af det ofvanstående intyggas af:

Ifvar Åkerblad. Lotta Åkerblad. Carl Johan Nyström.

Undertecknad har legat på sjukhuset på samma gång och i samma sal som syster Gustafsson och kan därför intyga sanningen, beträffande kräftsjukdomen, den blef ingalunda bra efter operationen, snarare värre.

Stockholm den 23 april.

Klara Nyström.

Lungsot och underlifslidande.

Lofvad vare Herren, som förlåter synder och helar sjukdomar! Jag var sjuk i lungsot ett år, förut har jag haft underlifslidande och var mycket sjuk och klen, särskildt de två sista åren. Jag kom till sjukhuset den 22 nov. 1887 och var der till den 4 april 1888; var omkring jultiden bättre, så att jag gick uppe litet, men sjuknade åter om igen och blef så klen, att jag ej alls förmådde tala, hade svår värk i ryggen och bröstet samt hela kroppen. Vänner sade: »det lider mot slutet hvarje minut», äfven jag trodde det snart skulle bli slut, och sköterskan sade det vore bäst för mig; men Herrens mening var ej så den gången. Det dröjde länge, och jag började undra, hvad Han ville, jag visste, att Han hade makt öfver lif och död, om Han ville, kunde Han göra mig bra, fast jag af menniskor förklarats obotlig. Jag började längta ut och trodde, att Gud kunde göra mig bra, om jag kom ifrån sjukhuset, Jag skulle försöka hålla mig litet uppe, men det var, som om inelfvorna ville tränga sig ut. Samma dag jag kom ut från sjukhuset, bådo de för mig, och jag blef smord med olja i Herrens namn enligt Jk. 5: 14, 15. Straxt efter bönen voro plågorna borta, fast jag icke kände mig så stark. Jag började andra dagen med handarbete och att laga mat; derutaf att jag då gick så mycket, började mina ben att svullna och bli onda, men de blefvo snart bra igen. Nu kan jag sköta huset och barnen och behöfver ej hvila på dagarna. Herren vare lof!

Stockholm den 21 april 1888.

Fru Anna Christina Olsson.

28 år gammal.

Ett knä utan led.

En kvinna, Sofi K., 62 år gammal, kom till ett möte, der vi den 25 januari 1888 voro samlade för att bedja Gud för sjuka. Hon stödde sig vid en person jemte en käpp, hon sade att hon ej kunnat böja sitt knä på tre månader. Vi bådo Gud för henne, och en broder smorde i Jesu namn hennes knä med olja; kvinnan fick led och styrka i sitt knä, sprang, böjde knä och tackade Gud i samma stund och lemnade sin käpp. Mannen, som förut slödde henne, sade, när han återkom, att han hade haft fullt göra att följa efter henne hem. Äfven i dag, den 22 februari, är hon lika bra.

Stockholm i februari 1888.

Många vänner bevittna detta.

Kronisk lungdot och hjertlidande.

Herren är mitt ljus och min hälsa; för hvem skall jag frukta mig? Ps. 27: 1. Jag är 74 år gammal, har varit sjuk i 28 års tid af kronisk lungdot, hjertlidande och blodstörtning. Jag har varit troende i 37 år, men har inte sett i Guds ord, att helbregdagåfvan skulle kunna höra till vår tid. För omkring tre år sedan, då jag läste Mt. 15: 30, 31 och Jk. 5: 14, 15, blef jag viss om, att det var Herrens vilja att äfven nu bota sjuka. Så fick jag höra om en broder B, som bad Gud med sjuka, men jag kunde ej träffa honom; men ett år derefter fick jag höra det samma om en broder R. Jag var utskrifven från sjukhuset såsom obotlig, ingen hjälp var för mig att finna. Jag hade äfven mycket svår värk, så att om nätterna fick jag aldrig sofva, hade äfven svår hosta. En halskota värkte och sköt sig ut, så att jag var krokig, då jag gick. Men då broder R. bad till Gud och smorde mig med olja i Jesu namn, försvunno alla plågor, och några dagar derefter tog jag med min hand på halskotan, och då var den till min stora förvåning såsom de andra. Fjorton dagar derefter fick jag en förfärlig värk i ena foten och kunde ej få skon på mig. Jag skar bort en bit af skon, så att jag kunde gå till broder R., han bad såsom

förut är nämndt, och äfven denna värk försvann och jag blef bra. Fjorton dagar derefter kom en förfärlig magkramp på mig, så jag trodde min död vara nära, men på samma sätt som vid föregående tillfällen blef jag alldeles bra. Äfven har jag varit döf omkring åtta år, så det var mig omöjligt att höra Guds ord, utan att sitta vid sidan af den talande; äfven det blef bra, så att jag hör, hvar jag sitter i kyrkan, Herren vare tack och lof! Jag har nu 1 1/2 år varit bra från alla nämnda både gamla och nyare sjukdomar.

Stockholm i april 1888.

Emili Segerman.

Muskellamhet.

Jag vill omtala, hvad Herren af sin stora nåd gjort med mig. Jag var sjuk i tre år, sökte läkare hela tiden, ibland lindrade det något, men så återigen var det mycket svårare. Jag var mycket sjuk, hade värk i hela kroppen. Muskulerna började värka bort, och läkaren förklarade mig obotlig. Under min sjukdom fick jag en liten bok, som hade till titel »Herren, din läkare». Jag läste vittnesbörd om de under, Gud gjorde med de sjuka. Jag grät och bad till Gud, och den käre Guden, som ej är sen att hjälpa, hörde min bön, och på underligt sätt kom jag till en broder R. i Stockholm den 26 febr. 1887 och blef af honom smord med olja i Jesu namn enligt Jakobs 5: 14, 15. Värken försvann, och mina armar, som hade varit kalla i närmare tre år, började blifva varma sedan. Jag är fortfarande frisk, lofvadt vare Jesu namn, och till hans ära omtalar jag detta, och må det blifva till tröst för någon, som är i samma tillstånd. Kom till Jesus, hurudan du är, han kan göra dig fri från både synder och sjukdomar. Han har tagit på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han.

Chicago, Ill. den 8 april 1888.

Miss Emilia Erikson.

165 Dekoven St. U. S. Amerika.

Skaffen Eder

följande skrifter, hvilka gifva bibelenliga upplysningar om *Helbregdagörelse* och *Helgelse genom tron på Herren*.

- »Smörjande honom med olja.» Pris 5 öre.
- »Den rätta grunden.» 2:dra upplagan. Pris 10 öre.
- »Frälst till det yttersta.» Pris 40 öre.
- »Mot otron», två dagars möte om helbregdagörelsen. Pris: häftad 60 öre, bunden i rödt, svartpressadt klotband 1 kr.
- »Ingen plåga skall nalkas ditt tjäll.» 2:dra genomsedda och förbättrade upplagan. Pris 25 öre.
- »Nya Sånger» till helbregdagörelsen genom tron, af **H. S.** Pris 15 öre.
- »Ett gladt budskap till de sjuka.» 2:dra upplagan. Pris 50 öre.
- »Herren dn läkare.» 5 kvartal 1889—91, häftad med omslag. Pris 1,25.

Vid rekvisition af minst 10 exemplar af dessa skrifter **pr kontant** eller **efterkraf** lemnas $33\frac{1}{3}$ proc. rabatt, och emottagas svenska 5 och 10 öres frimärken eller *helst sparmärken* som likvid.

Direkt hos **K. J. Redin**,
Kungsholmsgatan 13, STOCKHOLM.

Prenumerera på månadstidningen »**Herren dn läkare**». Endast 1: 20 pr år å alla rikets postanstalter samt tidningens expedition, Stockholm. Sändes till utlandet mot kr. 1:60 pr år. Postporton inberäknade.

30/9 05
+ Eriksson h₂

Då minst 10 ex. rek. lemnas $33\frac{1}{3}\%$ rab.

